

De Vloek van 't Goud

VERKORTE INHOUD VAN HET GEDEELTE UIT HET VORIGE NUMMER.

Joe Chalmers, die na een noodlottig toeval, gevlucht was naar Californië, was geruimen tijd de eenige, die wist dat aanzienlijke schatten, in den vorm van goud, verborgen lagen in den bodem van dit land. Hij wenschte echter in zijn rust van de eenzaamheid der bergen, waar hij leefde van zijn geweer, niet gestoord te worden door schatgravers en daarom zwoer hij zichzelf plechtig, dat zijn lippen nimmer het geheim van den bodem zouden verraden. Na verloop van eenige jaren echter was hij op een morgen onaangenaam verrast te bemerken, dat een groep mijnwerkers bezig was den grond te onderzoeken. Hij ging naar hen toe en wist ze te bewegen naar een andere streek te gaan. Hij liet ze echter beloven, dat zij nimmer zijn geheim zouden verraden. Terwijl nu de mannen groeven, ging Chalmers op jacht en leefde zijn eenzaam bestaan verder voort. De achterdocht tusschen de gouddelvers evenwel werd zoo groot, dat geen van hen zessen naar de naburige stad wilde gaan om den mondvoorraad aan te vullen. Gewillig nam Chalmers nu op hun verzoek de taak op zich om in de stad levensmiddelen voor hen te gaan halen. Onderweg bemerkte hij dat een der gouddelvers, die was uitgegaan om Chalmers te zoeken, door een beer verscheurd was. Deze tijding deed de mannen ontzetten. Aan dit gevaar hadden zij nog nooit gedacht.

Chalmers ging zitten, greep naar de kaarten en begon met de andere mannen te spelen. Ze hadden reeds een uur gespeeld en nog was Thompson niet terug. Dat was zonderling, want hij was een hartstochtelijk speler. „Ik ga eens naar hem kijken,” zei Davis en de anderen besloten mee te gaan.

Ze zochten een uur lang, geholpen door het heldere maanlicht. Ze riepen hem bij zijn naam, schoten hun geweren af, doch alleen de echo gaf hun antwoord. Eindelijk keerden ze naar de hut terug, vermoeid en teleurgesteld, met een onbestemde vrees in hun hart, hopen de tegen alle hoop in, dat Thompson intusschen thuis gekomen zou zijn; doch de hut was leeg. Eerst den volgende morgen vonden ze hun vriend, geen honderd meter van hun woning dood en vreeselijk verminkt. Zijn hals was letterlijk opengereten en de grond rondom hem was gedrenkt door bloed. Vlak naast hem lag zijn zakmes, waarmee hij nog gepoogd had zich te verdedigen. De overgeblevenen begroeven hun kameraad bij den anderen.

Een maand ging daarna voorbij, zonder dat er iets gebeurde. Het gevaarlijke dier, dat reeds twee van hun makkers gedood had was onvindbaar, hoezeer de mannen ook hun best deden in gezelschap het beest op te sporen. Hun goudvoorraad vermeerde echter bij den dag en was eindelijk zoo groot, dat zij op een avond besloten, hun werkzaamheden te staken en naar de bewoonde wereld terug te keeren.

Chalmers was juist tegenwoordig.

„Ik zal jullie missen, kameraden, als je vertrokken bent,” zei hij. „Ik ben door jullie weer aan gezelschap gewend geraakt.”

„Deel met ons en ga mee,” bood Davis aan. „Daar ligt Thompson's deel en dat is van Gordon. Ze hebben geen familie die er aanspraak op kan maken. Neem jij het, anders verdeelen wij 't onder elkaar, doch wij hebben van ons zelve ruimschoots genoeg en danken trouwens aan jou ons geluk.”

Chalmers was niet te overreden.

„Jullie komen weer terug, spoedig,” profeteerde hij lachend.

Voordat Chalmers dien avond de mannen verliet, om naar zijn eigen woning terug te keeren, voelde Davis zich ongesteld worden. Hij huiverde en voelde zich koortsig.

„Ik heb thuis nog wat kinine,” zei Chalmers. „Als een van jullie met mij mee wil gaan, kun je 't krijgen.”

Greig bood zich aan en lachte, toen de anderen hem waarschuwden voor de beren. De beide mannen vertrokken, bereikten de hut van Chalmers en na de kinine van dezen ontvangen te hebben, begaf Greig zich weer op weg naar zijn eigen woning.

Een tien minuten op weg, in het dichtst van het bosch, hoorde Greig een gekraak van takken achter zich. Hij nam zijn jachtmes in de eene hand en zijn revolver in de andere en keerde zich snel om juist op het oogenblik dat een groote bruine beer zich met al de zwaarte van zijn reusachtig lichaam op hem wierp.

Terwijl de knal van zijn revolver door het bosch klonk, stootte hij met de andere hand zijn jachtmes in den schouder van het dier en toen vielen mensch en dier ter aarde elkander omvattende in een doodelijke worsteling. De beer greep met zijn klauw naar Greig's keel maar miste; tegelijkertijd stak deze het monster voor de tweede maal zijn mes in het lichaam, nu in de zijde.

Toen gebeurde er iets verschrikkelijks, iets

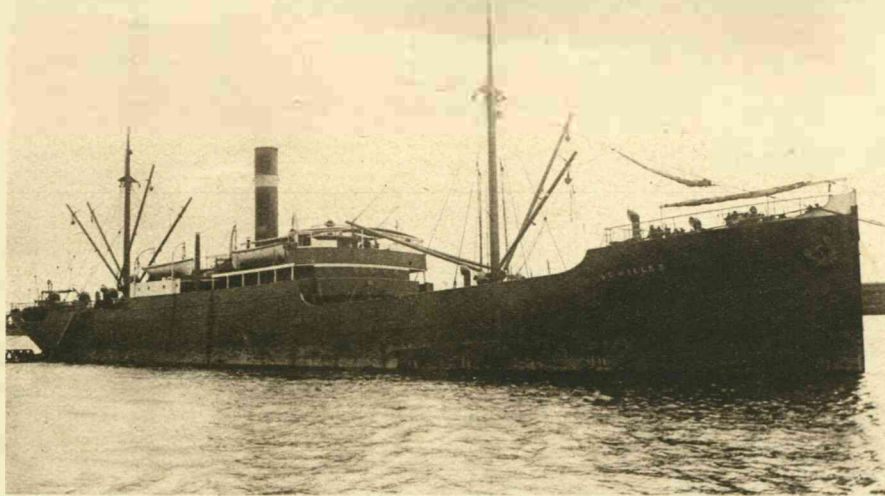
IEROU BIJ MOEDER!

Na vijf weken te zijn toevertrouwd aan het „R.-K. Huisvesting-Comité” is dit kind, waarvan het Comité niet anders kon vernemen dan dat het zich Johnneke noemde, dank zij het portret in „Panorama”, door de gelukkige moeder teruggevonden. Het kind heet Jeanneke Drion en komt uit een boerenplaatsje bij Antwerpen. 't Raakte reeds bij 't bombardement in Antwerpen zijn moeder kwijt en werd te Roosendaal, waar een andere vrouw 't had meegenomen, achtergelaten, waar 't in handen kwam van het R.-K. Huisvesting-Comité.

G. VAN ITERSON, bewaarder van de Hypotheken, het Kadaster en de Scheepsbewijzen, die 13 December a.s. zijn 50-jarig ambtsfeest hoopt te vieren.

HET NEDERLANDSCHE STOOMSCHIP „ACHILLES”, der Kon. Ned. Stoomboot-Mij., welk te Smyrna in beslag werd genomen.

„'t Is gedaan, Greig!” zei de beer en zonk dood terzijde neer.

Greig sprong op en rende het bosch uit, rende vol ontzetting en zonder om te zien naar huis.

„Kom mee,” riep hij opgewonden, toen hij de hut naderde. „Kom naar buiten! Ik heb hem, gauw, neem je geweren mee!”

„Wat heb je,” vroegen de anderen haastig.

„De beer of — de booze. Ik weet 't niet. Kom mee!”

De drie mannen volgden hun kameraad zonder verder een woord te spreken. In het bosch aangekomen op de plek waar Greig was aangevallen, zagen ze tot hun verwondering dat de beer verdwenen was. Een stroom bloed wees hun echter den weg, die leidde naar de hut van Chalmers. Ze stootten de deur open en daar vlak bij den ingang vonden ze een reusachtigen bruinen beer, stuiptrekkend in zijn doodsstrijd.

Davis joeg hem een kogel door den kop en knielde toen bij het licht eener lantaren naast hem neer.

„Hemel!” riep hij eensklaps opgewonden uit, terwijl hij opsprong. „'t Is Chalmers!”

Ten einde het geheim van de Sacramento-vallei te bewaren, had hij in de huid van een beer gestoken, Gordon en Thompson vermoord en zich voorgenomen ook de andere vier mannen om het leven te brengen. Het was een weloverdacht plan, want mocht een der mannen aan zijn greep zijn ontsnapt, dan zou hij nimmer aan Chalmers gedacht hebben, maar in de meening hebben verkeerd door een der vele beren, die in deze streek huisden, te zijn aangevallen.

EEN TREURSPEL IN DE LUCHT

Er was geen sprake van slaap. Drie dagen en nachten had ik mijn oogen niet gesloten. Ik was in een koortsachtige stemming als iemand die op het punt is een groote uitvinding te doen. Op het punt, zei ik! Neen, het was meer! Ik wist dat ik geslaagd was in het oplossen van een probleem dat de menschheid in verbazing zou zetten. Binnen een week zou mijn naam algemeen bekend zijn en mijn roem over de geheele beschaafde wereld weerklinken. Ik zou worden gevierd en gevleid en fortuin zou mij ten deel vallen, zooveel ik maar wenschte.

Ik had op 't gebied der luchtscheepvaart een verrassende uitvinding gedaan. Ik had namelijk een apparaat uitgewonden, waardoor een vliegmachine, die tijdens haar vlucht een defect kreeg, geen noodlanding behoefde te doen, maar kon blijven zweven, tot het defect hersteld was. Vooral wegens de diensten die in dezen tijd van de vliegmachines geëischt worden, was mijn uitvinding van het hoogste belang, omdat de vliegenier nu niet meer genoodzaakt zou worden op vijandelijk gebied te landen. Ik stelde mij van mijn uitvinding dan ook veel voor.

Mijn goede patroon Jozef Riel was, evenals zijn dochter Miriam, getuige geweest van mijn eerste succes en beiden, maar vooral Miriam, hadden mij enthousiast gelukgewenscht. Ik herinner mij nog hoe de heer Riel bewondering en uitbundige vrolijkheid te kennen gaf en hoe zijn dochter mijn hand in de hare nam en ze hartstochtelijk kuste.

Wat mijzelf betrof, ik bleef betrekkelijk kalm. Ik was blij dat het kapitaal, hetgeen mijn patroon mij verstrekt had, niet verloren was en het speet mij alleen dat hij geen aandeel zou hebben in den roem, die mij ten deel zou vallen.

„Het zal mij een eer zijn je mijn zoon te noemen,” zei hij, mij de hand schuddende, terwijl Miriam er met neergeslagen oogen bij stond.

Deze woorden waren voor mij een onaangename verrassing. Voor het eerst begreep ik, dat hij verwachtte dat ik zijn dochter zou trouwen; dat ze mij beminde en meende dat ik haar eveneens liefhad, hoewel ik voor deze meening nooit de minste aanleiding gegeven had. Vier jaar lang had ik gewerkt als een slaaf aan mijn uitvinding, zonder aan eenig ander menschelijk wezen te denken dan aan Lize, mijn verloofde, wie ik beloofd had te zullen trouwen, als mijn uitvinding voltooid was. Lize, die mij wachtte in het lieve dorpje, waar wij beiden geboren waren.

Ik nam mijn patroon ter zijde en legde hem den toestand bloot. Hij zelf nam het nog al kalm op, maar hij was bezorgd over Miriam,

DE EERSTE REVUE DER NEDERL. PADVINDERS-ORGANISATIE OP 15 NOV. IN HET STADION TE AMSTERDAM.

De Padvinders defileren met muziek en vaandels.

De heer Everts, hun leider, spreekt hen toe. Rechts in uniform de heer Coucke, Secr. v. h. Stadion.